

Sygn. akt I ACa 1325/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSA Wiesława Kuberska</i>
Sędziowie:	<i>SA Anna Beniak (spraw.)</i> <i>SO del. Dariusz Limiera</i>
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. N.**

przeciwko **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.**

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, unieważnienie uchwały i ustalenie

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 28 czerwca 2013 r. sygn. akt I C 1424/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że w zakresie odnoszącym się do odrzucenia pozwu o unieważnienie uchwały Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni z dnia 9 października 1997 roku o nr 75/16/97 w przedmiocie wykluczenia powódki z grona członków pozwanej Spółdzielni, oddala powództwo;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1325/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie z powództwa Z. N. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. o zadośćuczynienie, odszkodowanie, unieważnienie uchwały i ustalenie odrzucił pozew w zakresie roszczenia o unieważnienie uchwały Rady Nadzorczej pozwanej z dnia 9 października

1997 r. nr 75/16/97 w przedmiocie wykluczenia powódki z grona członków pozwanej oraz w zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 1.780 zł (pkt 1); umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o ustalenie członkostwa (pkt 2); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 3), nie obciążając powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanej (pkt 4).

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, które Sąd Apelacyjny w całości podzielił i przyjął za własne. Z ustaleń tych wynika, że powódka zajmuje lokal mieszkalny nr (...), znajdujący się w zasobach pozwanej, położony w budynku przy ul. (...) w Ł., na warunkach spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, zgodnie z przydziałem owego prawa z dnia 29 marca 1990 r.

W dniu 8 marca 1996 r. strony zawarły umowę dzierżawy, zgodnie z którą pozwana oddała powódce teren o powierzchni 10 m², zlokalizowany przy ul. (...) pod pawilon tymczasowy z przeznaczeniem na działalność handlową. Pismem z dnia 17 marca 1998 r. pozwana wypowiedziała powódce umowę dzierżawy ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 1998 r. Pomimo wielokrotnych wezwań, powódka nie wydała pozwanej przedmiotu dzierżawy.

Pismem z dnia 19 lutego 2008 r. pozwana ponownie wypowiedziała pozwanej umowę dzierżawy z dniem 1 marca 2008 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi -Widzewa w Łodzi prawomocnym wyrokiem z dnia 28 maja 2009 r. w sprawie o sygn. akt I C 635/08 uwzględnił powództwo Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. przeciwko Z. N. o wydanie przedmiotu dzierżawy, uznając że pozwana z dniem 30 kwietnia 2008 r. utraciła tytuł prawny do władania przedmiotem dzierżawy.

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 maja 2009 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi (sygn. akt I Nc 277/09) zobowiązał powódkę do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 1.770,98 zł z tytułu zaległości w regulowaniu opłat za korzystanie z zajmowanego lokalu.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 9 stycznia 2002 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 519/01 z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. nakazał Z. N. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...).

Pozwem z dnia 2 stycznia 2012 r. Z. N. zażądała od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. terenów zastępczych w zamian za utratę terenu przy ul. (...) w Ł., ewentualnie o zapłatę kwoty 150.000 zł za utratę miejsca pracy (sygn. akt I C 10/12 Sądu Okręgowego w Ł.). W toku tego procesu Z. N. zażądała nadto od pozwanej przyznania jej miejsca przy ul. (...).

Prawomocnym wyrokiem w tej sprawie z dnia 13 kwietnia 2010 r. Sąd oddalił powództwo w całości, uznając że Spółdzielnia nie miała obowiązku przydzielenia powódce innego terenu ze swoich zasobów, na którym powódka mogłaby prowadzić w dalszym ciągu działalność gospodarczą, zaś co do żądania zapłaty kwoty 150.000 zł – Sąd uznał, że po ustaniu stosunku dzierżawy Spółdzielnia nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki żadnej rekompensaty (odszkodowania).

Uchwałą Rady Nadzorczej pozwanej z dnia 9 października 1997 r. nr 75/16/97 powódka została wykluczona z grona członków pozwanej z uwagi na zaległości z tytułu opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego.

Powódka, zawiadomiona o terminie posiedzenia, na którym rozpoznawano wniosek o wykluczenie jej z grona członków pozwanej, wzięła udział na tym posiedzeniu Rady Nadzorczej i składała wyjaśnienia. Po podjęciu uchwały o wykluczeniu pozwana doręczyła powódce zawiadomienie o wykluczeniu wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o sposobie i terminie odwołania. Powódka nie odwoływała się od uchwały o wykluczeniu jej z grona członków pozwanej Spółdzielni.

Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnym wyrokiem z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie o sygn. akt I C 427/08 oddalił powództwo Z. N. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. o ustalenie członkostwa oraz oddalił żądanie ewentualne powódki o uchylenie uchwały Rady Nadzorczej pozwanej z dnia 9 października 1997 r., wykluczającej powódkę z grona członków pozwanej.

Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnym postanowieniem z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt I C 519/09 odrzucił pozew Z. N. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. o ustalenie, że powódka jest członkiem pozwanej, uznając że sprawa o to samo roszczenie, pomiędzy tymi samymi stronami, została prawomocnie osądzona wyrokiem tutejszego Sądu z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie o sygn. akt I C 427/08.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 14 września 2010 r. w sprawie o sygn. akt III Ca 902/10, po rozpoznaniu apelacji Z. N. od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I C 575/09, zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. na rzecz Z. N. kwotę 2.397,10 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2010 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi nieprawomocnym wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I C 680/12 odrzucił pozew Z. N. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.

o zapłatę kwoty 1.780 zł, uznając że zachodzi powaga rzeczy osądzonej z uwagi na to, że w sprawie prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi (sygn. akt I C 291/11) i w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi (sygn. akt III Ca 631/12) oraz w sprawie o sygn. akt I C 680/12 zachodzi tożsamość stron oraz przedmiotu tych postępowań.

Powódka ma 74 lata, a jej jedynym dochodem jest emerytura w wysokości netto 840 zł. Na leki powódka wydaje miesięcznie około 150 zł, zaś za utrzymanie mieszkania płaci co miesiąc 160 zł.

Sąd Okręgowy uznał powództwo za niezasadne, dostrzegając zarazem, że w zakresie roszczeń o unieważnienie uchwały Rady Nadzorczej pozwanej w przedmiocie wykluczenia powódki z grona członków pozwanej oraz w zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 1.780 zł zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Żądanie powódki uchylenia uchwały Rady Nadzorczej pozwanej w przedmiocie wykluczenia powódki z grona członków pozwanej było przedmiotem rozpoznania Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt I C 427/08, który prawomocnym wyrokiem z dnia 9 grudnia 2008 r. oddalił to żądanie, uznając że skoro powódka nie zaskarżyła tej uchwały w trybie przewidzianym przez obowiązujące wówczas przepisy, to nie może ona z ponad 10 – letnim przekroczeniem terminu do jej zaskarżenia, kwestionować przed Sądem wykluczenia z grona członków pozwanej. Ponownie w niniejszym postępowaniu powódka przystąpiła do kwestionowania owego wykluczenia. Zachodziła zatem w sprawie I C 427/08 tutejszego Sądu oraz w rozpoznawanej sprawie tożsamość postawy faktycznej żądań zgłoszonych w obu tych sprawach oraz tożsamość samych żądań, które zmierzają do tego samego celu, tj. odzyskania członkostwa w pozwanej Spółdzielni.

W powyższym zakresie, wobec tego, że sprawa przywrócenia członkostwa powódki została już prawomocnie osądzona, na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd Okręgowy odrzucił pozew co do zgłoszonego w niniejszym postępowaniu żądania unieważnienia skarżonej uchwały Rady Nadzorczej pozwanej.

Ponadto odrzuceniu na tej samej podstawie prawnej podlegał pozew w zakresie roszczenia o zapłatę odszkodowania w kwocie 1.780 zł.

Sąd Okręgowy w Łodzi z dnia 14 września 2010 r. w sprawie o sygn. akt III Ca 902/10 zasądził bowiem od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.397,10 zł,

a zgłaszając roszczenie o zapłatę kwoty 1.780 zł, powódka podała, że z kwoty zasądzonej powyższym wyrokiem „odzyskała” tylko 617 zł, a to oznacza – w ocenie powódki – że wyrok ten „nie został wykonany”, w związku z czym powódka „włączyła do odszkodowania” kwotę 1.780 zł, gdyż pozwana „nie chce oddać pieniędzy”, a kwota ta wynika z potrącenia tego, co odzyskała, z zasądzonej kwoty (2.397 zł – 617 zł = 1.780 zł).

Co do roszczenia powódki o ustalenie, że jest ona członkiem pozwanej Spółdzielni, powódka po rozpoczęciu rozprawy cofnęła pozew w zakresie tego roszczenia za zezwoleniem pozwanego, w związku z czym, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w tym zakresie.

Powództwo w pozostałej części podlegało natomiast oddaleniu, jako nieudowodnione, zwłaszcza że roszczenia o zasądzenie odszkodowania oraz zadośćuczynienia pozbawione były jakichkolwiek podstaw faktycznych.

Co do odszkodowania, powódka - wbrew treści art. 6 k.c. nie wykazała, aby doznała szkody z winy organu pozwanej (art. 416 k.c.).

Całkowicie niezrozumiałe były twierdzenia powódki, zgodnie z którymi to pozwana zniszczyła mieszkanie powódki. Ten sam walor posiadały również twierdzenia o nieotrzymywaniu dodatku mieszkaniowego z winy pozwanej, jak też dotyczące wzrostu kosztów ogrzewania mieszkania z przyczyn leżących po stronie pozwanej.

Powódka bezzasadnie dopatrywała się winy pozwanej w działaniach, które w świetle obiektywnej oceny, nie nosiły znamion winy. Pozwana realizowała wyłącznie swoje uprawnienia, które miała w stosunku do powódki, wynikające z przepisów obowiązujących w czasie działań podejmowanych w stosunku do powódki.

Powódka nie wykazała też, aby łączył ją z pozwaną stosunek umowny, z którego wynikałby obowiązek zapłaty na rzecz powódki jakiegokolwiek odszkodowania (art. 471 k.c.), nie wykazała również przesłanek regulujących odpowiedzialność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 i nast. k.c.).

W tym stanie rzeczy, żądanie zasądzenia odszkodowania ponad kwotę 1.780 zł, co do której pozew odrzucono, Sąd Okręgowy oddalił, uznając że pozwana nie jest dłużnikiem powódki zobowiązanym do świadczenia.

Sąd Okręgowy uznał również, że twierdzenia powódki o spowodowaniu choroby kardiologicznej i stworzeniu stanu zagrażającego życiu nie zostały poparte żadnymi obiektywnymi dowodami i stanowiły wyłącznie subiektywne wrażenia doznania ze strony pozwanej krzywdy. Tym samym powódka nie wykazała, aby pozwana naruszyła jej dobra osobiste, a po drugie – pozwana obaliła domniemanie bezprawności swoich działań w stosunku do powódki, wykazując że miały one podstawę prawną, co w szczególności dotyczyło wykluczenia z grona członków pozwanej, dochodzenia przed sądem należności za korzystanie z lokalu, skierowania tytułu wykonawczego zasądzonego owe należności do komornika sądowego, czy też wystąpienia z żądaniem eksmisji.

Powódka nie wykazała nadto, że działania pozwanej w stosunku do niej nosiły cechy prześladowania i oszustwa, a sprawa „przrzeczenia” innego terenu pod działalność gospodarczą powódki została prawomocnie osądzona i skoro pozwana nie miała obowiązku zapewnić innego terenu, to jego niezapewnienie nie było bezprawne i wywodzenie przez powódkę, że stanowiło to oszustwo było nieporozumieniem, wynikającym z bezzasadnego przypisywania pozwanej złej woli oraz niezrozumienia, że stosunek dzierżawy terenu został rozwiązany w 2008 r.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy oddalił również żądanie zasądzenia zadośćuczynienia.

Na podstawie art. 102 k.p.c., z powodu trudnej sytuacji materialnej powódki, Sąd Okręgowy nie obciążył jej obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódła powódka, zarzucając naruszenie prawa cywilnego materialnego i procesowego oraz prawa spółdzielczego, a także poczynienie ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie skarżącej Sąd bezpodstawnie pominął dowody z dokumentów stanowiących załączniki do jej pism procesowych.

Ponadto Sąd bezzasadnie orzekł o odrzuceniu pozwu w zakresie roszczenia o unieważnienie uchwały Rady Nadzorczej. W konsekwencji Sąd całkowicie pominął dokonanie oceny sytuacji, w której podjęta była sporna uchwała w 1997 r. Skarżąca zwróciła też uwagę na to, że wyrok TK uznał przepis art. 227 Prawa spółdzielczego za niekonstytucyjny, a ze względu na to, że wyrok działa wstecz, przedmiotowa uchwała w chwili jej podejmowania była niekonstytucyjna i kolidowała z prawem własności. Z tego względu uchwała winna być unieważniona, a tego rodzaju orzeczenie nie jest równoznaczne z orzeczeniem co do roszczenia w przedmiocie uchylenia uchwały.

Wobec powyższego wadliwe było twierdzenie, że zawarte w pozwie roszczenia były już przedmiotem uprzednio prowadzonego postępowania, skoro proces o sygn. I C 427/08 dotyczył uchylenia uchwały, poza tym w niniejszej sprawie argumentacja odwoływała się do wpłat zaległości, a ta kwestia nie była rozpoznawana. W konsekwencji skarżąca zakwestionowała wykluczenie jej spośród członków spółdzielni wobec faktu uregulowania zaległości czynszowych.

Nietrafna zdaniem skarżącej była też ocena Sądu dotycząca żadanego odszkodowania. Roszczenie to zostało zgłoszone z racji pozbawienia jej praw do lokalu własnościowego w latach 1997 - 2011 na podstawie niekonstytucyjnego przepisu. Brak tytułu do lokalu uniemożliwiał przy tym skarżącej uzyskanie dodatku mieszkaniowego.

Skarżąca nie miała w tym czasie także podstaw do remontowania mieszkania, skoro nie miała do niego tytułu i był wydany wyrok eksmisyjny. Wykupując mieszkania, skarżąca nabyła natomiast prawo, którego Spółdzielnia ją pozbawiła. Spółdzielnia wyrządziła skarżącej krzywdę i dlatego winna ją naprawić poprzez zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania.

Skarżąca podniosła nadto, że nie jest prawdą, aby w pozwie lub którymkolwiek piśmie żądała zapłaty 1.780 zł. Kwota ta była przedmiotem spawy I C 680/12. W tej sprawie powódka domagała się odszkodowania za zabranie jej części emerytury w latach 2008 - 2011, a podane kwoty 2.397 zł, 1.780 zł i 617 zł miały uprawdopodobnić zakres i rozmiar szkody.

Wbrew twierdzeniu Sądu zostały zatem wykazane przesłanki bezpodstawnego wzbogacenia, gdyż Spółdzielnia bezpodstawnie odebrała powódce mieszkanie, możliwość dzierżawy gruntu i emeryturę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie w części, kwestionującej prawidłowość rozstrzygnięcia w przedmiocie odrzucenia pozwu w zakresie, w jakim odnosił się do roszczenia o unieważnienie uchwały Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni z dnia 9 października 1997 r. nr 75/16/97.

Nie do zaakceptowania jest bowiem stanowisko Sądu Okręgowego, stwierdzające istnienie w niniejszej sprawie negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, która w ocenie tego Sądu wynikała z uprzedniego rozpoznania, w postępowaniu Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt I C 427/08, roszczeń powódki przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., opartych na tożsamej podstawie faktycznej i objętych tożsamym celem w postaci odzyskania członkostwa w pozwanej Spółdzielni.

Wbrew tak przedstawionym zapatrywaniom, roszczenia obecnie dochodzone przez powódkę, a zwłaszcza roszczenie dotyczące unieważnienia przedmiotowej uchwały, należało uznać za całkowicie odmienne od roszczenia zmierzającego do uchylecia tej uchwały, co do którego orzeczono w sprawie o sygn. akt I C 427/08.

Ze względu na odrębność obydwu tych roszczeń (dającą się stwierdzić choćby w drodze analizy treści art. 42 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze - Dz.U.2013.1443.j.t.), z których to, zmierzające do orzeczenia nieważności uchwały pozwanej, zgłoszone zostało dopiero w pozwie inicjującym niniejsze postępowanie, nie było stanu powagi rzeczy osądzonej, mogącego skutkować odrzuceniem pozwu w omawianej części.

Niezależnie od powyższego, nie wystąpiły również w sprawie podstawy do uwzględnienia powództwa i unieważnienia uchwały z dnia 9 października 1997 r., a argumenty skarżącej oparte na okoliczności wydania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 grudnia 2008 r. (K 12/08, Lex nr 466810), a z drugiej strony uregulowania względem pozwanej zaległości, były chybione.

Wskazany wyrok – mimo oczekiwań skarżącej – miał ten tylko skutek, że z jego mocy został uznany za niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przepis art. 227 § 1 Prawa spółdzielczego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 stycznia 2003 r. Tym samym uprawnienie z tytułu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu stało się niezależne od posiadania członkostwa w spółdzielni, lecz zagadnienie przysługiwania tego prawa skarżącej po utracie statusu członka Spółdzielni, jako leżące poza sporem, nie wymagało szerszego omówienia. Sama zaś kwestia utraty członkostwa – istotna z perspektywy dochodzonych aktualnie roszczeń – nie była objęta zakresem regulacji, płynącym z tego wyroku, przez co w określonych sytuacjach nadal dopuszczalne jest wydanie uchwały wykluczającej ze spółdzielni jej członka.

Skarżąca utraciła natomiast swe członkostwo z powodu posiadanych względem pozwanej zaległości, a zatem w konsekwencji nie realizowania obowiązków spółdzielczych. Zarazem nigdy nie zanegowała tych podstaw wykluczenia jej ze Spółdzielni.

Regulując istniejące zaległości, czy to przed otrzymaniem uchwały o wykluczeniu, czy przed jej uprawomocnieniem się, skarżąca nie udaremniła przyczyn wydania względem niej spornej uchwały. Przyczyny te istniały bowiem w dacie jej wydania, czego skarżąca nie zakwestionowała, a zwracając uwagę na uiszczenie zaległego czynszu w terminie późniejszym, wręcz potwierdziła zasadność, wyrażającej się w podjętej uchwale, reakcji Spółdzielni.

Skoro zatem działanie pozwanej oparte było na racjonalnych i całkowicie umotywowanych podstawach wykluczenia, odzwierciedlonych w poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleniach faktycznych, a dodatkowo działania te miały podstawy prawne, których nie usunął powoływany przez skarżącą wyrok TK, ani żadne inne orzeczenie, Sąd Apelacyjny – w ramach korekty zaskarżonego wyroku – oddalił powództwo w zakresie odnoszącym się do odrzucenia pozwu o unieważnienie uchwały nr 75/16/97 (art. 386 § 1 k.p.c.).

Mimo przeciwnych twierdzeń skarżącej, roszczenie o zapłatę kwoty 1.780 zł zostało przez nią formalnie zgłoszone w niniejszej sprawie (pismo z dnia 18 kwietnia 2013 r. – k. 360), choć było ono przedmiotem orzekania w innym postępowaniu. Stąd też pozew je obejmujący trafnie został odrzucony wobec powstałej w tym zakresie powagi rzeczy osądzonej, a wyrok Sądu I instancji, zawierający tego rodzaju rozstrzygnięcie, nie podlegał zmianie.

Wzruszenie wyroku Sądu Okręgowego nie mogło nadto dotyczyć postanowienia zawartego w punkcie 2. jego sentencji, zważywszy na dokonane przez skarżącą cofnięcie roszczenia o ustalenie członkostwa w Spółdzielni (k. 185), które doprowadziło do umorzenia postępowania w tej części.

Co więcej Sąd Apelacyjny nie podzielił twierdzeń skarżącej w kwestii zasadności jej roszczeń o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia, tym bardziej, że skarżąca – poza ich kwotowym określeniem – nie wykazała, że poniosła określone wydatki, doznała szkody w formie utraconych korzyści, czy jakiegokolwiek obiektywnie stwierdzalnej krzywdy, z przyczyn, za które ponosić by mogła odpowiedzialność pozwana.

Brak inwestycji, przez okres 10 lat, na zajmowane przez skarżącą mieszkanie (jedynie życiowo zrozumiały w obliczu wydanego wyroku eksmisyjnego, wprowadzającego niepewność co do okresu dalszego zamieszkiwania skarżącej w tym lokalu) i w rezultacie doprowadzenie go do stanu zaniedbania, którego odwrócenie wymagałoby nakładu w wysokości 30.000 zł, nie może być postrzegane za szkodę, rodzącą obowiązek odszkodowawczy pozwanej.

Podobnie, z taką odpowiedzialnością nie może wiązać się utrata przez skarżącą dodatku mieszkaniowego (6.000 zł), zależnego od posiadania prawa do zajmowanego przez nią lokalu. Skarżąca nie wykazała w tym zakresie, aby istniały jakiegokolwiek przeszkody, uniemożliwiające jej odzyskanie członkostwa w Spółdzielni (skoro uregulowała zaległości), zależnego w okolicznościach sprawy od formalnego wystąpienia o zaliczenie jej w poczet członków Spółdzielni, bądź też – w razie zakwestionowania przez pozwaną jej prawa do lokalu – że nie było możliwe wystąpienie o ustalenie przysługiwania jej spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, stanowiącego tytuł do otrzymania wspomnianego dodatku.

Jako, że roszczenie o zapłatę kwoty 1.148 zł tytułem zwrotu dopłaty za ogrzewanie z powodu nieszczelnych okien, których skarżąca nie wymieniła, w ogóle nie zostało udowodnione, tak jak pozostałe roszczenia odszkodowawcze, nie podlegało uwzględnieniu.

W postępowaniu zabrakło również dowodów, pozwalających uznać za wiarygodne roszczenia skarżącej o zapłatę zadośćuczynienia. Zgłaszane przekonanie o prześladowaniu jej przez pozwaną, w następstwie którego doznała wyniszczenia zdrowia, pozostawało jedynie w sferze subiektywnych (a więc nie rodzących konsekwencji prawnych) odczuć skarżącej. Twierdzenie o utracie prawa do korzystania z lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w Ł., pozostawało natomiast w sprzeczności z ustaloną okolicznością ciągłego zamieszkiwania skarżącej pod wskazanym adresem.

Brak potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym stanowiska skarżącej o wystąpieniu szeroko pojętej szkody, również w aspekcie nie otrzymania od pozwanej innego terenu pod prowadzoną przez nią działalność gospodarczą (do czego de facto pozwana nigdy nie została zobowiązana), ujawniał polemiczny charakter przedstawionej apelacji, którą Sąd Apelacyjny oddalił w części, w jakiej okazała się niezasadna (art. 385 k.p.c.).

Z uwzględnieniem charakteru niniejszej sprawy, a także sytuacji majątkowej i życiowej, Sąd Apelacyjny nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (art. 102 k.p.c.).